

grundig Behandling og i denne Sag faar høstet de store Erfaringer, som Verdenskrigen nu skaber. Man gør derfor efter min Mening Sagen en daarlig Tjeneste ved nu at kaste den ind saaledes, at den vil blive et Valgnummer og faa en overfladisk Behandling rundt om mellem hundrede andre Spørgsmaal. Det er i Virkeligheden en Sag, hvorom der ikke er nogen virkelig Strid i Partierne. Vi vil alle gerne være med til at udfylde det Hul i vor sociale Lovgivning, som vi indrømmer, der er. Det eneste, der kan være, ikke Strid om — det er et meget for stærkt Udtryk —, det eneste, man bør forhandle om, er de rent tekniske Spørgsmaal. Men tekniske Spørgsmaal af den Art som Forsikringsspørgsmaal og Forsørgelsesspørgsmaal er sandelig ikke tjente med at blive kastet ud i det lidenskabelige Opgør, som en Valgkampagne let bliver. De er tværtimod tjente med en rolig, velvillig Overvejelse, saaledes som der sikkert ogsaa vil blive dette Spørgsmaal til Del hos alle Partier, naar det rette Øjeblik til Sagens Gennemførelse er kommet.

Indenrigsministeren (Rode): Som af alle Talerne fremhævet, bygger Lovforslaget paa et Forslag, udarbejdet af et Mindretal i Invaliditets- og Alderdomsforsørgelseskommissionen med Indførelse af de Ændringer, som stilledes af et Medlem af Mindretallet, nuværende Minister Stauning, og med enkelte yderligere Ændringer, som gaar i samme Retning som de af Hr. Stauning stillede Forslag, Ændringer, der i øvrigt tager Hensyn til de forandrede Forhold, hvorunder vi nu virker. Ligesom Flertalsforslaget i Invaliditetskommissionen behandler Lovforslaget Invaliditet og Alderdom ud fra samme Synspunkt. Den Invaliditet eller Alderdom, som medfører nedsat eller helt ophørt Arbejds-evne, behandles efter Lovforslagets Regler ud fra samme Synspunkt. Jeg tror dog, det er rigtigt, fordi det fører hen mod den egentlige Principforskel, der her er Tale om, at pege paa, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om at skaffe Midler i Alderdommen og under vedvarende Arbejdsudygtighed, fremtraadt i de tidligere Aar, er en Forskel. Med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse og Alderdomspension kommer der to Forhold i Betragtning: Menneskets Ret til en Aldershvile efter den virksomme Arbejdsdag, en sikret Hvile, og Retten for de kommende Generationer til at overtage Arbejdet og ikke udelukkes derfra ved, at alt for gamle

Hænder tvinges til ud over Tiden at klæbe ved det. Alderdommen medfører ikke i og for sig absolut Ophør af Arbejdskraften, ikke en Gang altid en Nedsættelse i den og sikkert ikke Arbejdskraftens Nedgang ved et bestemt Aar. Forholdene er her højst forskellige naturligvis. For det legemlige Arbejde vil der hurtigere indtræffe en Grænse. Derfor er det ikke nødvendigt som i Lovforslaget at behandle de to Spørgsmaal ud fra nøjagtig samme Principper.

Retten til at faa en Alderdomsløn begrundes ved de nævnte særlige Forhold. Ogsaa ud fra denne Opfattelse kan jeg ganske tiltræde Lovforslagets Tanke om at bevare den nuværende Grænse: 60 Aar, som den, der berettiger til at faa Alderdomsløn. I Mindretalsforslaget er man, ligesom i Flertalsforslaget, gaaet op til 65 Aar, men jeg anser det for urigtigt. Ogsaa fordi man allerede i Alderdomsunderstøttelsesloven har sat de 60 Aar som Grænse, vil jeg anse det for meget betænkeligt at forandre denne Grænse. Selv om der er Arbejdskraft tilbage efter de 60 Aar, er der en i Forholdene i øvrigt begrundet Ret til efter det 60de Aar at faa en Arbejdsløn udbetalt paa en eller anden Maade ved Samfundets Medhjælp. Jeg vil i Forbindelse hermed pege paa, hvad det radikale Venstre i en Programudtalelse af 1916 har udtalt, og paa, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) nævnede, at en senere begæret Efterløn skulde berettigt til højere Beløb, end naar Begæringen fremsattes straks ved Rettens Indtræden. Jeg vil tilføje, at dette Princip har sin afgjorte Begrænsning, og i hvor høj Grad det kan komme til Anvendelse, beror paa hele Ordningens Karakter, det maa ikke føre til Arbejdstvang ud over det rimelige. Hvis man imidlertid sætter Retten ved de 60 Aar, mener jeg, ligesom det ærede Medlem fra Sakskøbing, at der vil være Grund til at give den, der venter nogle Aar, noget mere. Hvad vedkommende da modtager, vil være noget, der er opsparet for ham. Efter min Opfattelse kommer derfor den afgørende Principforskel mellem de to Forslag, som brødes stærkt indenfor Kommissionen, frem i Spørgsmaalet om Stillingen til Alderdomspensionen. Her stiller jeg mig absolut paa Mindretallets Standpunkt: Bevarelse af den nuværende Alderdomsunderstøttelse, dens Forbedring og Udvikling, navnlig saaledes, at hvad der tidligere, ved de Fejl, som blev begaaet, da Loven vedtoges, var et Skøn, nu bliver en Ret.